

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudkyň JUDr. Jarmily Dáskové a JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D., v právní věci žalobce **P. P.**, zastoupeného Mgr. Lubošem Komůrkou, advokátem, se sídlem AK Jihlava, Benešova 8, proti žalovanému **Krajskému úřadu Kraje Vysočina, odboru dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem Jihlava, Žižkova 57, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 8. 2011, č. j. KUJI 75672/2011 ODSH 901/2011 – Ma/RODV,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 30. 8. 2011, č. j. KUJI 75672/2011 ODSH 901/2011 – Ma/RODV, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení částku ve výši 26.695,- Kč k rukám Mgr. Luboše Komůrky, advokáta, se sídlem AK Jihlava, Benešova 8, ve lhůtě do 30-ti dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou předanou k poštovní přepravě dne 21. 10. 2011 domáhal vydání rozsudku, kterým by soud zrušil rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen „žalovaný“), ze dne 30. 8. 2011, č. j. KUJI 75672/2011 ODSH 901/2011 – Ma/RODV, a současně žalovaného zavázal k povinnosti nahradit žalobci náklady řízení. Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy (dále jen „správní orgán“), ze dne 8. 6. 2011, č. j. MMJ/OD/18746/2012-11 78922/2011/MMJ, a rozhodnutí správního orgánu potvrzeno.

II. Obsah žaloby

[2] Žalobu odůvodnil tím, že rozhodnutím žalovaného nebyla respektována práva žalobce ani nebyly respektovány zásady dokazování a bylo rozhodnuto jen na základě důkazů svědčících v neprospěch žalobce, když důkazy svědčící o neporušení zákona žalobcem nebyly prováděny. Dále se žalovaný se nevypořádal s odvolacími námitkami ani se stavem předcházejícího řízení. Předně bylo povinností správního orgánu ve smyslu ustanovení § 50 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) opatřit si takové podklady pro rozhodnutí, aby byly zjištěny veškeré okolnosti pro rozhodnutí správního orgánu.

[3] Podle názoru žalobce žalovaný zcela pominul fakt, že rozhodnutí správního orgánu ohledně porušení ustanovení § 18 odst. 3 a 4 zákona č. 247/2000 Sb., o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel“) bylo postaveno pouze na tvrzení pracovníka správního orgánu, který při kontrole nezjistil nic jiného, než že při výuce nebyl přítomen žadatel a že v třídní knize zůstala u jeho jména takto nevyplněná kolonka s označením jeho přítomnosti. Rozhodně nebylo prokázáno, že by v rozhodnutí správního orgánu citovaní žadatelé o řidičské oprávnění neabsolvovali předepsaný minimální počet výukových a výcvikových hodin. Správní orgán, případně žalovaný neprovedli důkaz výsledkem žadatelů, kterých se věc týkala, ač takto mohli získat zcela objektivní důkaz ve vztahu ke skutečně absolvovanému počtu hodin. Proto žalobce v odvolacím řízení předložil písemná potvrzení žadatelů o vytýkané skutečnosti. Navrhl, aby on a žadatelé byli k této skutečnosti vyslechnuti.

[4] Stejně tak žalovaný pochybil i v případě potvrzení porušení Přílohy 1 bod 1. písm. h) zákona o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel, neboť opět bylo postaveno pouze na tvrzení pracovníka správního orgánu, aniž bylo provedeno objektivní měření rychlosti vozidla.

III. Vyjádření žalovaného

[5] Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě vyslovil přesvědčení, že všechny tvrzení uvedená v žalobě jsou nedůvodná, neboť žalobcem nebyl postupem žalovaného ani postupem správního orgánu zkrácen na svých právech. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[6] Zdůraznil, že nesouhlasí s námitkou žalobce, že rozhodnutí správního orgánu je založeno pouze na tvrzení jeho pracovníka. Správní orgán prováděl v autoškole žalobce dlouhodobou kontrolu. O této kontrole byl pořízen protokol státního dozoru. S tímto protokolem byl žalobce seznámen a poučen o možnosti podat proti jeho znění námítky. Dále byl v průběhu řízení opakovaně vyzýván k uplatnění námitek a připomínek. Žalobce nikdy v průběhu řízení nenapadl relevantnost podkladů.

[7] Žalovaný rovněž nesouhlasí s námitkou žalobce, že nebylo prokázáno porušení zákona o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel. V rámci odvolacího řízení posoudil předložené důkazy jako plně prokazující, že žalobce spáchal správní delikt, jak rozhodl správní orgán. Současně poukázal na skutečnost, že považuje porušení zákona o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel v oblasti výuky a výcviku nových žadatelů o řidičská oprávnění jako velmi nebezpečná. Nesplněním předepsaného počtu hodin výuky a výcviku může dojít k tomu, že žadatel o řidičské oprávnění není připraven na náročnou úlohu řidiče motorového vozidla. Tato skutečnost může v konečném důsledku vést k ohrožení jeho života a zdraví, stejně jako k ohrožení života a zdraví ostatních účastníků silničního provozu. Kontroly prováděné v autoškolách se snaží tomuto zabránit. Pokud jsou zjištěna pochybení, měla by být provozovateli autoškoly uložena sankce. Správní orgán provedl kontrolu v autoškole žalobce a zjistil porušení zákona ze strany provozovatele školy. Z tohoto důvodu postupoval podle zákona o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel, kdy zahájil s provozovatelem autoškoly správní řízení a za protiprávní jednání mu uložil pokutu.

[8] Rovněž námitku žalobce, že jím předložené důkazy nevzal na vědomí, nepovažuje za důvodnou. Podle ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Z předložených prohlášení žáků o absolvování kursu v plném rozsahu vyplývá, že tato prohlášení jsou datována v období od 23. 6. 2010 do 4. 8. 2010. Je tedy zřejmé, že žalobce měl tyto doklady k dispozici již v době zahájení správního řízení 12. 11. 2010. Odvolací orgán tedy k těmto dokladům v odvolacím řízení nepřihlédl a dále nezkoumal, zda jsou relevantní. Žalobce měl v průběhu správního řízení opakovaně možnost uvedená potvrzení předložit, což neučinil. Uzavřel, že provedení výsledku žadatelů se mu jeví jako nadbytečné, neboť skutečnost, o níž nejsou důvodné pochybnosti byla v souladu s ustanovením § 3 správního řádu zjištěna.

IV. V pořadí první rozsudek krajského soudu

[9] Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 15. 8. 2012, č. j. 31A 63/2011 – 40, byla žaloba zamítnuta (výrok I.) a žádnému z účastníků nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). V odůvodnění tohoto rozhodnutí soud zdůraznil, že, z obsahu protokolu č. 1 /Aš/2011 ze dne 7. 4. 2011 vyplývá, že správní orgán projednal se žalobcem dílčí záznamy sepsané kontrolními pracovníky, žalobce protokol podepsal a přes poučení nepodal proti uvedeným skutečnostem žádné námitky. Fyzické nepřítomnosti žáků ve výuce byly řádně zachyceny v záznamech pracovníků, a proto nebylo již třeba doplňovat dokazování jejich výsledkem. Nadto, prohlášení žáků o náhradní výuce měl žalobce již dříve k dispozici, jejich zohlednění při hodnocení žalobceva pochybení bylo tedy nadbytečné. Soud se ztotožnil rovněž se závěrem žalovaného, že nácvik správného jednání při rizikových situacích (nácvik intenzivního brzdění z rychlosti 40 km/h) nebyl rovněž splněn, neboť těchto hodnot nebylo žáky (dle záznamů kontrolního pracovníka) dosaženo, vzhledem k nedostatečnému prostoru pro tento účel. Z těchto důvodů žalobu zamítl.

V. Zrušovací rozsudek Nejvyššího správního soudu

[10] O kasační stížnosti žalobce rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 27. 11. 2012, č. j. 1 As 136/2012 – 23, (dále jen „zrušovací rozsudek“), rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 8. 2012, č. j. 31A 63/2011 – 40, zrušil a věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku zejména zdůraznil:

„[11] První kasační námitkou žalobce vytýká žalovanému i soudu, že nesprávně usoudili na nadbytečnost dokazování poskytnutí náhradní výuky a výcviku, a to za situace, kdy je výrokem napadeného rozhodnutí žalobci kladeno právě toto porušení za vinu a kdy z obsahu protokolu o výsledku státní kontroly plyne, že v den kontroly se určití jmenovaní žáci neúčastnili výuky.

[12] Podle žalobci vytýkaného ustanovení zákona - § 56 odst. 1 písm. f) - se správního deliktu dopustí právnická nebo podnikající fyzická osoba jako provozovatel autoškoly tím, že opakovaně nebo závažným způsobem nedodrží obsah a rozsah výuky a výcviku stanovený v § 20 tohoto zákona. Je tedy na správním orgánu, pokud přistoupil k potrestání žalobce za takový delikt, aby prokázal, že se žalobce dopustil popsáného skutku opakovaně a nebo závažným způsobem. Musí být jednoznačně prokázáno, že nebyl provozovatelem autoškoly dodržen obsah a rozsah výuky. Důkazní břemeno zde spočívá právě na správním orgánu.

[13] Smyslem citovaného zákona je mj. upravit podmínky pro provozování autoškol a způsob provádění výuky a výcviku žadatelů o získání odborné způsobilosti k řízení motorového vozidla (§ 1). Předmětem státního dozoru bylo v tomto směru zachování zákonných podmínek pro řádné poskytnutí výuky ve stanoveném limitu; zda

byla či nebyla výuka žalobcem ve skutečnosti (byť v náhradním termínu) poskytnuta, však správní orgán nezjišťoval a to ani poté, co žalobce takový postup navrhoval, a dokonce k odvolání předložil i prohlášení žáků, jichž se mělo neposkytnutí výuky ve stanoveném limitu týkat. Správní orgán odmítl provést další dokazování s poukazem na koncentrační zásadu, uvedenou v § 82 odst. 4 správního řádu, a soud tento postup aproboval. Takový závěr je však nesprávný.

[14] Použití zásady koncentrace správního řízení, tak jak je normována v § 82 odst. 4 správního řádu, má své výjimky. Především může být omezena dalšími principy správního řízení, zejména zásadami uvedenými v § 2 a § 3 správního řádu. K omezení koncentrační zásady může dojít zejména v řízení, v nichž má být z moci úřední uložena povinnost. Zde je správní orgán povinen v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, čj. 5 As 7/2011-48, č. 2412/2011 Sb. NSS). Rovněž z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, čj. 1 As 96/2008-115 vyplývá, že typicky se zásada koncentrace nepoužije v přestupkovém řízení; obviněný z přestupku může uplatňovat nové skutečnosti a navrhopat nové důkazy (§ 73 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) i v odvolání.

[15] Ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu tedy na řízení o správním deliktu nedopadá; uplatní se však typicky u řízení zahajovaných na návrh, tedy u řízení o žádosti. V nich je koncentrace řízení plně na místě: je totiž v zájmu žadatele, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné doklady. Nemožnost přinášet nová tvrzení a návrhy důkazů v odvolání je tak jen důsledkem žadatelovy nečinnosti a nedostatečného poskytování součinnosti správnímu orgánu I. stupně. U obviněného ze správního deliktu či přestupku však nelze hovořit o povinnosti poskytovat součinnost. Správní orgán rozhodující v řízení o správním deliktu je naopak povinen zjistit skutkový stav bez ohledu na to, jak se sám obviněný k řízení staví. To jistě znamená zabývat se jeho důkazními návrhy a rozhodovat o nich, pokud obviněný takové návrhy vznáší; zároveň to ale s sebou nese povinnost správního orgánu neupínat se jen k tvrzením obviněného, která nemusejí být pravdivá, a nezřít se vlastní důkazní aktivity v případě, že obviněný nemá vlastní návrhy na dokazování. V sankčním řízení se ve své krystalicky čisté podobě uplatňuje zásada vyšetřovací, která správnímu orgánu velí činit vše potřebné k řádnému zjištění skutkového stavu, a to bez ohledu na míru procesní aktivity, či naopak procesní lhostejnosti účastníka řízení. V projednávané věci tedy měl správní orgán provést důkaz buď výsledkem jmenovaných žáků, a nebo žalobcem předloženými listinami obsahujícími prohlášení těchto žáků o naplnění výukového a výchovného limitu.

[16] Pokud pak jde o argument žalovaného ustanovením § 82 odst. 4 správního řádu, který dle jeho názoru zapovídá uvádět v odvolání nové skutečnosti a navrhopat nové důkazy, je nutno zdůraznit, že pochybení správních orgánů není pouze v tom, že nevyhověly důkaznímu návrhu vznesenému až v odvolání, nýbrž již v tom, že i bez ohledu na obsah odvolacích námitek nezjistily reálný stav věci. Skutečnost, že se jmenovaní žáci neúčastnili výuky v den kontroly, ještě vůbec nemusí znamenat, že jim

zákonem stanovený limit výukových a výcvikových hodin nebyl poskytnut. Vytyká-li správní orgán žalobci takové pochybení (opakované či závažné nedodržení obsahu či rozsahu výuky a výcviku), musí postavit vytykaný skutkový stav najisto; to vše obzvláště za situace, kdy žalobce sám nabídl odvolacímu orgánu listinná prohlášení žáků, u nichž bylo pochybení vyústující v uložení sankce namítáno, že jim byl stanovený limit výukových a výcvikových hodin poskytnut. Žalovaný i krajský soud nadto přehlíží, že přezkoumávané rozhodnutí bylo vydáno v řízení o správním trestání, které má oproti obecně pojímanému správnímu řízení svá specifika. Jak již bylo uvedeno výše, oblast správního trestání spadá do pojmu „trestních obvinění“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod; osobě obviněné ze správního deliktu tedy náleží procesní práva obdobná těm, jakých požívá obviněný z trestného činu. Ostatně kategorie správních deliktů a kategorie trestných činů, tak, jak je vymezuje pozitivní právo, jsou sousedícími množinami skutkových podstat vyznačujícími se tu větší, tu menší mírou typové společenské škodlivosti, kterou jim však v konkrétním případě vždy připisuje zákonodárce; nelze tedy říci, že by určité skutkové podstaty byly imanentně nadány zcela určitou mírou této nežádoucí vlastnosti.; vzájemná blízkost obou právních oblastí vede k závěru, že by se nemělo zásadně lišit procesní postavení osob obviněných ze spáchání ať už přestupku, správního deliktu nebo trestného činu.

[17] Jak bylo právě vysvětleno, v řízení o správním trestání se neužije § 82 odst. 4 správního řádu, který neumožňuje účastníkům uplatňovat v odvolání nové skutečnosti a nové důkazy. Správní orgán tedy nemůže odmítnout navržený důkazní návrh s poukazem na to, že nebyl vznesen již v řízení v I. stupni. To vše však ještě neznamená, že by správní orgán musel návrhu vyhovět a takový důkaz provést: důkaz provede tehdy, pokud by mohl přispět k objasnění věci. Tato kasační námitka je tedy důvodná. V dalším řízení krajský soud znovu posoudí žalobní námitku týkající se nedostatečnosti dokazování porušení vytykaného jednání obsaženého v § 56 odst. 1 písm. f) „zákona“ žalovaným a to s přihlédnutím k právnímu názoru nyní vyslovenému.

[18] Naopak, Nejvyšší správní soud nepřisvědčil kasační námitce, že nebylo správními orgány prokázáno, jakou rychlostí se pohybovali žáci při nácviku rizikových manévrů. To bylo předmětem další výtky žalovaného. Příloha č. 1 k „zákonu“ v b. 1 písm. h) normuje, že autocvičiště nebo jiná cvičná plocha musí mít zpevněný povrch (beton, asfalt nebo dlažba). Zpevněný povrch musí mít takové rozměry, aby na něm bylo možno provádět nácvik řízení vozidla v jednotlivých rizikových situacích (intenzivní brzdění z rychlosti nejméně 40 km/h), objíždění překážky, náhlá změna směru jízdy spojená s ovládáním ostatních ovládacích prvků vozidla).

[19] Podstatou žalobci vytykaného jednání není tedy ve skutečnosti dosahovaná podlimitní rychlost, ale neexistence cvičné plochy v takovém rozměru, aby se na ní reálně dal zmíněný manévr provést; aby se tedy dalo limitní rychlosti na takové ploše vůbec technicky dosáhnout. Z protokolu o státní kontrole plyne právě tato výtka, která se odrazila poté i v sankci. Z obsahu protokolu o výsledku kontroly jednoznačně plyne zjištění a závěr, že cvičná plocha má rozměry 65 x 40 m, což je nevyhovující rozměr

pro dosažení požadované rychlosti pro nácvik rizikových manévru. Žalobce nenamítal po celou dobu správního ani soudního řízení, že by rozměr plochy byl odlišný a že závěr kontrolních pracovníků o objektivní nemožnosti dosažení požadované rychlosti je nesprávný. Toto zjištění považuje tedy soud za skutečnost nebudící pochybnosti. Není proto rozhodné, jaké rychlosti v den kontroly žáci dosahovali, ale podstatné je, že požadované rychlosti nebyli vůbec s to dosáhnout, právě vzhledem k nedostatečnosti rozměru cvičné plochy.“

[11] V projednávané věci je soud v souladu s ustanovením § 110 odst. 4 s. ř. s. plně vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v jeho zrušovacím rozsudku.

VI. Relevantní skutečnosti plynoucí ze spisového materiálu

[12] Z obsahu správního spisu předloženého žalovaným vyplynuly následující, ve věci relevantní skutečnosti.

[13] Oznámení správního orgánu o zahájení správního řízení o pokutě ze dne 1. 11. 2010, č. j. MMJ/OD/18746/2010-1/D, podle zákona o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel bylo do vlastních rukou žalobce doručeno dne 12. 11. 2010.

[14] Ze sdělení ze dne 29. 4. 2011, č. j. MMJ/OD/18746/2010-10/D 59060/2011/MMJ, vyplývá, že správní orgán shromáždil podklady potřebné k vydání rozhodnutí ve věci jiného správního deliktu podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. f) zákona o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel a žalobci sdělil, že se může seznámit s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim ve lhůtě do 7 dnů od doručení sdělení. Uvedené sdělení bylo do vlastních rukou žalobce doručeno dne 11. 5. 2011.

[15] Rozhodnutím správního orgánu ze dne 8. 6. 2011, č. j. MMJ/OD/18746/2012-11 78922/2011/MMJ, byla žalobci uložena pokuta podle ustanovení § 56 odst. 4 písm. a) zákona o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel za správní delikt podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. f) zákona o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel ve výši 50.000,- Kč, protože jako provozovatel autoškoly:

1. Při výuce a výcviku poskytované podle individuálního studijního plánu u žadatelů o řidičské oprávnění pro skupinu „B“ I. H., L. H., R. M., J. V. a P. C., zařazených do kurzu č. DS5/2010, nedodržel předepsaný minimální počet výukových a výcvikových hodin, čímž porušil ustanovení § 18 odst. 3 a 4 zákona o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel.

2. Porušoval opakovaně podmínku stanovenou v Příloze č. 1 bod 1 písm. h) zákona o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel: při nácviku správného jednání při řízení vozidla v jednotlivých rizikových situacích, a to zejména intenzivní brždění z rychlosti nejméně 40km/hodinu, objíždění překážky,

náhlá změna jízdy spojená s ovládáním ostatních ovládacích prvků vozidla. Předepsaná limitní rychlost nebyla dodržována a nácvik byl prováděn z rychlostí max. 20 až 30 km/hodinu, čímž nebyla dodržována podmínka stanovená v Příloze č. 1 bod 1 písm. h) zákona o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel při nácviku rizikových situací.

[16] O odvolání žalobce rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 8. 2011, č. j. KUJI 75672/2011 ODSH 901/2011 – Ma/RODV, odvolání zamítl a napadené rozhodnutí správního orgánu potvrdil. V odůvodnění zdůraznil, že dne 7. 4. 2011 byl žalobce seznámen se všemi podklady pro vydání rozhodnutí, jiné dokazování poté nebylo prováděno, žalobci tedy nebyla postupem správního orgánu upřena jeho práva jakožto účastníka správního řízení. K doloženým prohlášením žáků o absolvování kurzu s odkazem na ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu uvedl, že tato prohlášení jsou datovaná v období od 23. 6. 2010 do 4. 8. 2010 a je tedy zřejmé, že je žalobce měl k dispozici již v době zahájení správního řízení 12. 11. 2010.

VII. Posouzení věci krajským soudem

[17] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

[18] Soud přezkoumal napadená rozhodnutí, vázán rozsahem a důvody, které žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Dospěl k závěru, že žaloba je částečně důvodná. Soudu proto nezbylo, než žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušit pro vady řízení bez jednání podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí vyžaduje zásadní doplnění.

[19] Soud v první řadě zdůrazňuje, že je v projednávané věci plně vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v jeho zrušovacím rozsudku (ustanovení § 110 odst. 4 s. ř. s.).

[20] Podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. f) zákona o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel, právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako provozovatel autoškoly dopustí správního deliktu tím, že opakovaně nebo závažným způsobem nedodrží obsah a rozsah výuky a výcviku stanovený v § 20.

[21] Podle ustanovení § 56 odst. 4 písm. a) zákona o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel, za správní delikt se uloží pokuta do 1 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. a), b), d), e) a f), odstavce 2 písm. a), b), c), d), i) a j) a odstavce 3 písm. a), b) a c).

[22] Pokud jde o kodifikaci správních deliktů v českém právním řádu, tato neexistuje a jejich úprava je značně roztržštěná. Z tohoto důvodu je při rozhodování o konkrétním správním deliktu nutno vycházet právě jen z toho zákona, který stanoví znaky skutkové podstaty správního deliktu, jakož i sankci za něj, a tím je v přezkoumávané věci zákon o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel. Sankce za zákonem vymezené jednání je konstruována jako tzv. relativně určitá, tj. s pevně stanovenou horní hranicí, která se považuje za poměrně vysokou, způsobilou citelně zasáhnout do majetkových poměrů odpovědného subjektu. Správním deliktem je tedy protiprávní jednání, jehož znaky jsou stanoveny zákonem, správní orgán za ně pak ukládá zákonem stanovený trest. Jedná se o protiprávní jednání bez ohledu na zavinění, zpravidla výslovně označené zákonem jako správní delikt. Také pro trestnost správních deliktů platí obecné principy a pravidla jako pro trestnost trestných činů.

[23] V souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu je třeba zdůraznit, že ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu upravující zásadu koncentrace správního řízení, na nyní přezkoumávané řízení o správním deliktu nedopadá. Správní orgán rozhodující v řízení o správním deliktu je povinen zjistit skutkový stav bez ohledu na to, jak se sám obviněný k řízení staví. V projednávané věci tedy měly správní orgány provést důkaz buď výsledkem jmenovaných žáků, a nebo žalobcem předloženými listinami obsahující prohlášení těchto žáků o naplnění výukového a výcvikového limitu. Jak zdůraznil Nejvyšší správní soud, pochybení správních orgánů není pouze v tom, že nevyhověly důkaznímu návrhu vznesenému až v odvolání, nýbrž již v tom, že i bez ohledu na obsah odvolacích námitek, nezjistily skutečný stav věci. Skutečnost, že se jmenovaní žáci neúčastnili výuky v den kontroly, ještě vůbec dle názoru Nejvyššího správního soudu nemusí znamenat, že jim zákonem stanovený limit výukových a výcvikových hodin nebyl poskytnut. Vytýká-li správní orgán žalobci takové pochybení (opakované či závažné nedodržení obsahu či rozsahu výuky a výcviku), musí postavit vytýkaný skutkový stav najisto; to vše obzvláště za situace, kdy žalobce sám nabídl žalovanému listinná prohlášení žáků, u nichž bylo pochybení vyúsťující v uložení sankce namítáno, že jim byl stanovený limit výukových a výcvikových hodin poskytnut.

[24] V dalším řízení proto bude třeba, aby žalovaný řádně a úplně zjistil skutkový stav věci, a to buď výsledkem jmenovaných žáků, a nebo žalobcem předloženými listinami obsahující prohlášení těchto žáků o naplnění výukového a výcvikového limitu. Poté, aby znovu rozhodl, zda takto zjištěný skutkový stav věci, naplňuje či nenaplňuje skutkovou podstatu vytýkaného deliktního jednání obsaženého v ustanovení § 56 odst. 1 písm. f) zákona o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel. V kladném případě pak, aby za takto prokázané deliktní jednání uložil žalobci přiměřenou sankci.

[25] Podle Přílohy 1 bod 1. písm. h) zákona o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel, autocvičiště nebo jiná cvičná plocha musí mít zpevněný povrch (beton, asfalt nebo dlažba). Zpevněný povrch musí mít takové rozměry, aby na něm bylo možno provádět nácvik řízení vozidla v jednotlivých

rizikových situacích (intenzivní brzdění z rychlosti nejméně 40 km/h, objíždění překážky, náhlá změna směru jízdy spojená s ovládáním ostatních ovládacích prvků vozidla).

[26] Ve vztahu k porušení Přílohy 1 bod 1. písm. h) zákona o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel, Nejvyšší správní soud vyslovil ve věci závazný právní názor, že k porušení výše citovaného ustanovení (viz bod [25]) ze strany žalobce fakticky došlo. Nikoliv však dosahováním podlimitní rychlosti, ale neexistencí cvičné plochy v takovém rozměru, aby na ní bylo možno provádět nácvik řízení vozidla v jednotlivých rizikových situacích, tj. aby se dalo limitní rychlosti na cvičné ploše (zde o rozměrech 65 x 40 m – viz protokol o státní kontrole) vůbec technicky dosáhnout. Lze proto uzavřít, že ve vztahu k předmětnému porušení není rozhodné, jaké rychlosti v den kontroly žáci dosahovali, ale podstatné je, že požadované rychlosti nebyli vůbec s to dosáhnout, právě vzhledem k nedostatečnosti rozměru cvičné plochy.

[27] V dalším řízení proto žalovaný vyhodnotí závažnost prokázaného deliktního jednání žalobce, přičemž v odůvodnění nového rozhodnutí o věci uvede své úvahy a rovněž hlediska, k nimž přihlížel při ukládání případné sankce. Hodnocení konkrétních skutkových okolností projednávané věci a uložení přiměřeného trestu je imanentní součástí správního uvážení, do něhož správní soud není oprávněn v rámci soudního přezkumu aktivně zasahovat. K vyslovenému závěru srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012 – 36, dostupný na www.nssoud.cz).

VIII. Shrnutí a náklady řízení

[28] Soudu nezbylo než žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušit pro vady řízení bez jednání podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí vyžaduje zásadní doplnění. Podmínky ke zrušení rozhodnutí správního orgánu shledány nebyly, neboť ve správním řízení je pokračováno, jen se vrací do odvolacího stádia a vytýkané lze napravit v odvolacím řízení. K tomuto závěru srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2009, č. j. 1 Aps 2/2008 – 76, publ. ve Sb. NSS pod č. 1997/2010, dostupné na www.nssoud.cz. V dalším řízení je žalovaný ve smyslu ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem soudu vysloveným v tomto zrušovacím rozsudku.

[29] Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníku, který ve věci úspěch neměl, ve spojení s ustanovením § 110 odst. 3 věta první s. ř. s., podle něhož zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti. Náklady řízení ve věci úspěšného žalobce sestávají z v pořadí prvního řízení před

krajským soudem ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000,- Kč, z mimosmluvní odměny za zastoupení žalobce v souladu s ustanovením § 7 bod 5. a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif - dále jen „advokátní tarif“) ve výši 3.100,- Kč, a to za tyto úkony právní služby: 1. převzetí a příprava zastoupení ze dne 10. 10. 2011, 2. písemné podání soudu ze dne 21. 10. 2011, 3. písemné podání soudu ze dne 17. 2. 2012 – ve výši 1/2 v souladu s ustanovením § 11 odst. 2, 3 advokátního tarifu (k tomuto srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 1. 1998, sp. zn. 6 A 205/95, SJS 531/1999, dostupný v systému ASPI), ze 3 náhrad hotových výdajů po 300,- Kč v souladu s ustanovením § 13 odst. 1, 3 advokátního tarifu a z 21% DPH v souladu s ustanovením § 57 odst. 2 s. ř. s. ve výši 1.817,- Kč, tj. celková částka ve výši 13.467,- Kč. Dále z řízení před Nejvyšším správním soudem ze zaplaceného soudního poplatku za kasační stížnost ve výši 5.000,- Kč, z mimosmluvní odměny za zastoupení žalobce advokátem v souladu s ustanovením § 7 bod 5. a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu ve výši 3.100,- Kč, a to za tyto úkony právní služby: 1. převzetí a příprava zastoupení ze dne 30. 8. 2012, 2. písemné podání soudu ze dne 27. 8. 2012, a ze 2 náhrad hotových výdajů po 300,- Kč v souladu s ustanovením § 13 odst. 1, 3 advokátního tarifu, a z 21% DPH v souladu s ustanovením § 57 odst. 2 s. ř. s. ve výši 1.428,- Kč, tj. celková částka ve výši 13.228,- Kč. Z v pořadí druhého řízení před krajským soudem žalobci podle obsahu soudního spisu žádné náklady řízení nevznikly. Celkem se tak jedná o částku ve výši 26.695,- Kč, kterou je žalovaný povinen zaplatit přímo k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Luboše Komůrky, advokáta, se sídlem AK Jihlava, Benešova 8, ve lhůtě do 30-ti dnů od právní moci rozsudku. Tuto lhůtu považuje soud za přiměřenou poměrům a možnostem žalovaného, který je subjektem veřejné správy.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Krajský soud v Brně dne 13. února 2013

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu